

narodnem zlogu. Iz narodopisnih sestavkov naj omenimo „Kranjce na Hrvaškem“, „Hrvaške spomine“, zlasti pa „Bajke in povesti o Gorjancih“. Narodopis je bil njegova najmočnejša stran; ž njim je združeval tudi domačo zgodovino, ki jo je izkušal pesniško obdelati, n. pr.: „Bran in pogin Japodov“, „Inko vojvoda“, „Obleganje Ogleja“. V „Novicah“ se je potegoval za slovenski učni jezik na srednjih šolah, spisal razne zgodovinske sestavke za šolska berila in sestavil slovensko zgodovino. Prevajal je tudi iz starih klasikov. — Malo pred smrtjo mu je došlo od „Slovenske Maticice“ imenovanje za častnega člana. Njegovi izbrani spisi pa ravnokar izhajajo. N. v m. p.!

gospodov, ki si je ob turških navalih rešil življenje, zaupljivo se obrnivši na stopiško Mater božjo, katera je že od petnajstega stoletja sèm slovela. To nam svedoči votivna slika, ki predočuje, kako Turki iz zasede ustrelijo dotičnemu poganiškemu gospodu konja. Iz te nevarnosti ga je rešila stopiška Mati božja. Napisni trak, ki se vije na sliki iz njegovih ust, ima namreč napis: Ista In Isto beLlo Me CVstoDlebat.

Kaj naj rečemo o oltarjih? Bistveno so ti oltarni nastavki bogati baročni okvirji, ki sedaj oklepajo lepe Strojve slike iz l. 1847. Kot okvirji bi morali viseti na steni, oltar sam naj bi se pa priredil po italijanski šegi. Silno mučno je namreč za opazovavca, ko vidi,

POGORIŠČE V HORJULU.

FOTOG. J. KOTAR, LJUBLJANA.

Stopiški oltarji.

Oltarji v župni cerkvi v Stopičah so vsekako zanimiva umetniška posebnost. Zgrajeni so bili začetkom XVIII. stoletja morda v Italiji. Preskrbel jih je za cerkev najbrže graditelj stopiške cerkve Janez Lavrencij baron Paradajzar, posestnik poganiške grajščine pri Novem mestu. Isti je leta 1709 zgradil sedanjo stopiško cerkev, kakor svedoči napis nad cerkvenimi vrati: Ista saCras aeDes In Stopizh Ioannes LaVrentIVs eX baronIbVs De ParaDelser eXstrVXIIt. Stem je izpolnil obljubo enega prejšnjih poganiških

da težek okvir sloni na rahli rezbariji, ki jo utegne streti vsak hip. Se li je to pri velikem oltarju v resnici zgodilo, ne vemo, resnica je le, da pri tem oltarju spodnji del okvirja nima listnatih okraskov, ampak top nastavek, na katerem klečita dva velikanska angela, katerih bi se bilo treba res bati, ako bi bila živa. Sicer napravlja med liste vpleteni trak nekaj zistem, a splošno ni prave konstruktivne temeljne oblike, vse se porazgubi v podrobnosti in sestavlja zlasti pri stranskih oltarjih okorno ovalno obliko.

Istotako zanimiva je prižnica, ki ima to posebnost, da putijem na konzolah prehajajo ne samo noge, ampak